

THE
SECRET
GARDEN

HET VERHAAL VAN DE FILM
LINDA CHAPMAN

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 STUDIOCANAL S.A.S., All rights reserved

Oorspronkelijke titel: *The Secret Garden*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland

Vertaling: Angélique Verheijen

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © STUDIOCANAL S.A.S.

Fotokatern: HarperCollinsPublishers Ltd (ontwerp), STUDIOCANAL S.A.S. (foto's), all paper textures, photo frames and flower photo's, used under license from Shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: Wilco Printing & Binding, Amersfoort

ISBN 978 94 027 0508 9

ISBN 978 94 027 5954 9 (e-book)

NUR 382

Eerste druk april 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Linda Chapman asserts the moral right to be identified as the author of the work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.



HOOFDSTUK EEN

Geluiden in de nacht

Mary Lennox kon niet slapen. De grote ventilator aan het plafond draaide langzaam rond, maar het was te warm om lekker te liggen. Buiten, in de donkere Indiase nacht, werd het getsjirp en gefladder van de insecten overstemd door schreeuwende mensen. De bedienden maken wel heel veel herrie vannacht, dacht Mary. Waarom zegt papa niet dat ze stil moeten zijn? Ze ging rechtop in bed zitten, duwde haar haar, dat op kinlengte was, achter haar oren en pakte haar lappenpop.

‘Jemima, kun jij wel slapen?’ fluisterde ze. Jemima staarde haar aan.

Mary deed graag alsof Jemima alles begreep wat ze zei. Als

ze tegen Jemima praatte en haar verhaaltjes vertelde, voelde ze zich minder alleen en verveelde ze zich niet zo. Ze had geen broers of zussen en de bedienden – met uitzondering van haar *ayah*, het Indiase kindermeisje – hielden afstand. Ze mocht niet vaak buiten spelen omdat de zon zo fel was. Haar vader had het druk met zijn werk en kon lang niet zo vaak spelletjes met haar doen als ze graag wilde. En haar moeder... Mary beet op haar onderlip. Ze wist dat haar moeder haar niet mocht. Soms had ze zelfs het vermoeden dat ze haar haatte.

Nou, ik haat haar ook, dacht Mary opstandig.

Ergens in de villa werd geschreeuwd. Er klonk een harde klap, en er sloeg een deur dicht. Met een angstige kriebel in haar buik loerde Mary naar de slaapkamerdeur. Wat gebeurde er toch?

Ze had haar vader met zijn vrienden horen praten; er werd op dit moment veel gevochten in India. Mary begreep het niet helemaal, maar het klonk alsof de mensen in India de Engelsen niet meer wilden en vonden dat ze moesten vertrekken. Papa en zijn vrienden hadden het over vechtpartijen op straat. Maar dat waren vast straten ergens heel ver weg, in andere, afgelegen steden. De Indiase bedienden

van de familie Lennox deden altijd wat hun werd opgedragen, dus Mary kon zich niet voorstellen dat zij zouden vechten. Nee, hier was ze veilig. Er zou haar niets overkomen.

Ze probeerde niet naar het gesmoorde lawaai en de kreten te luisteren, en streek Jemima's wollen haar. 'Ben je bang, Jemima?' fluisterde ze. 'Hoef niet hoor. Het zijn maar volwassenen, die doen soms zo. Zal ik je een verhaaltje vertellen om je gerust te stellen?'

Nadat ze een lantaarn had aangestoken, stapte ze uit bed. Ze nam Jemima mee naar het nest van kussens en doeken dat ze midden in haar kamer had gebouwd. Ze vertelde haar een van haar favoriete verhalen en beeldde het uit met de poppen van het schimmenspel. Het was een verhaal van haar ayah, over een jongen, Rama, en een meisje, Sita. Ze hielden van elkaar, maar Sita werd ontvoerd en meegenomen door een demon. Ayahs verhalen zaten altijd vol goden en demonen en magie. Ze waren heel spannend.

Tegen de tijd dat Mary bijna aan het eind van het verhaal was gekomen, was het buiten weer rustig. Haar oogleden werden steeds zwaarder. 'Rama had Sita en de demon bijna ingehaald, maar toen wierp de demon vuur naar beneden en

zette hij Rama gevangen in de vlammen.' Ze gaapte. 'Gelukkig zag de vuurgod Agni wat er gebeurde, en hij spleet de vlammen en droeg Rama omhoog naar de wolken. Sindsdien trekken ze er met z'n tweeën op uit. Voor altijd en eeuwig zoeken ze samen naar Rama's verdwenen geliefde.'

Ze blies de lantaarn uit en liet zich met Jemima in haar armen in de kussens zakken. Nadat ze een paar keer met haar ogen had geknipperd, viel ze in slaap.



Een vochtig groen grasveld... Bloembedden vol roze, lila en blauwe bloemen... Bomen met takken zwaar van de bloesem... Mary rende langs standbeelden... Een volwassene hield haar hand vast. Ze lachte en probeerde niet te vallen. Ze voelde zich gelukkig, intens gelukkig. Het was heerlijk...

Langzaam werd ze wakker. Heel even probeerde ze de vertrouwde droom vast te houden, maar zoals altijd vervaagde hij snel. De droomtuin was heel anders dan de tuinen die ze kende, maar toch leek alles er zo echt, en ze was er altijd dolgelukkig. Zuchtend wreef ze in haar ogen.

Het eerste wat haar opviel, was dat de luiken nog open waren en dat het buiten heel licht was. De zon scheen door het raam naar binnen. Mary's buik rommelde. Waar was haar ayah? Waarom had ze geen ontbijt gebracht?

Hongerig en humeurig kwam ze overeind in het nest van kussens. 'Ayah,' riep ze. Tot haar verrassing verscheen het vriendelijke gezicht van haar ayah niet in de deuropening. Mary werd steeds bozer en schreeuwde harder: 'Ayah, kom hier. Het is al heel laat en ik ben nog niet eens aangekleed.' Zo hard ze kon brulde ze: 'AYAH!'

Mary wachtte. Er kwam niemand. Wat was er aan de hand? Het was heel stil in huis, en dat was raar. Meestal hoorde je de bedienden wel rondscharrelen. Ze kreeg een ongemakkelijk gevoel toen ze terugdacht aan de vreemde geluiden van afgelopen nacht.

'Zullen... Zullen we even gaan kijken of we iemand kunnen vinden, Jemima?' Ze probeerde dapper te klinken, maar haar stem trilde een beetje. 'Ja, dat lijkt me een heel goed idee,' vervolgde ze. 'Maak je geen zorgen. Ik zal goed op je passen. We gaan papa zoeken, en dan haalt hij ayah wel voor ons.'

Ze deed de deur van haar slaapkamer open en aarzelde. Het was een chaos in de gang. De schilderijen waren van de muur getrokken en lagen overal op de vloer, maar de gouden lijsten waren verdwenen. Haar hart ging wild tekeer terwijl ze door de villa rende. In elke kamer was hetzelfde gebeurd: overal waren de gordijnen voor de ramen weggerukt en beeldjes aan scherven gegooid op de vloer. De meeste meubels waren verdwenen, en in de keuken stonden de kastjes open. Er lag niets meer op de planken. Alles wat ook maar een klein beetje waarde had, was verdwenen, en, erger nog, er was niemand in huis.

‘Vader? Papa? Ayah!’ Mary was zo bang dat haar stem steeds hoger ging klinken. Ze duwde de deuren naar de veranda open. De zon scheen uitbundig, maar de tuin was al even verlaten als het huis. Ze drukte Jemima tegen zich aan.

‘Waar zijn ze allemaal gebleven?’ fluisterde ze.



HOOFDSTUK TWEE

Een lange reis

Mary zat op een houten bank op het dek terwijl het gigantische schip over de uitgestrekte oceaan stoomde. Ze hadden India achter zich gelaten en waren op weg naar Engeland. Ze zat stijf rechtop, en met Jemima in haar armen staarde ze zwijgend naar de hemel. Vlakbij op het dek was een groepje kinderen met veel kabaal aan het spelen, maar Mary deed niet mee. Er waren pas een paar weken verstreken sinds ze wakker was geworden in het lege, geplunderde huis, maar ze had het gevoel dat het een eeuwigheid geleden was gebeurd.

Twee dagen lang was er niemand naar het huis gekomen, maar uiteindelijk waren er twee Engelse officieren verschenen. Ze waren verbijsterd toen ze een vies, dorstig en hongerig

meisje aantreffen, en brachten haar naar het ziekenhuis. Een verpleegster gaf haar iets te eten en te drinken, en hielp haar om zich te wassen en schone kleren aan te trekken. Daarna was ze onderzocht door een arts. De verpleegster en de dokter wilden geen antwoord geven op haar vragen over haar ouders.

Daarna moest ze wachten in een klein kamertje. Ze vroeg zich af wanneer papa zou komen om haar mee naar huis te nemen, en wat hij zou zeggen als hij merkte dat alle bedienden waren weggelopen. Toen hoorde ze de twee officieren praten in de kamer naast die van haar.

‘Wat een ellende,’ zei een van de mannen bedrukt. ‘Dat arme kind. Hadden we dat gezin maar geëvacueerd voordat de problemen begonnen. Die cholera-epidemie had niet op een slechter moment kunnen komen.’

Mary spitste haar oren. Ze wist dat cholera een ziekte was waaraan veel mensen doodgingen, maar wat had dat met haar familie te maken?

‘Volgens de dokter sloeg de cholera onverwachts toe bij de moeder. Haar vader heeft haar midden in de nacht hierheen gebracht, maar het was al te laat,’ vervolgde de officier.

Mary verstijfde en er liep een angstige rilling over haar rug. Waarvoor was het te laat?

‘De moeder is die nacht gestorven, en de vader de volgende ochtend.’

Mary’s hart begon zo snel te kloppen dat ze dacht dat het uit haar borst zou springen. Moeder en papa... Allebei gestorven? Ze ademde diep in. Nee, ze konden niet dood zijn. Dat kon gewoon niet. Maar ergens wist ze met een afschuwelijke, verpletterende zekerheid dat het waar moest zijn. De officieren zouden zoiets niet zomaar zeggen. Ze snikte verstikt en maakte een zacht, jammerend geluid.

Er klonken voetstappen en een van de officieren keek naar binnen in haar kamertje. ‘O, god, ze zit hier.’ Hij schraapte opgelaten zijn keel. Het was wel duidelijk dat hij geen idee had hoe hij een meisje van tien moest troosten.

Zijn collega kwam erbij. ‘Wat gaan we in hemelsnaam met haar doen? Ze kan hier niet blijven,’ zei hij.

Door haar tranen heen zag Mary dat de eerste officier in zijn aantekeningen keek. ‘Ze heeft een oom in Engeland, een weduwnaar,’ zei hij. ‘We sturen haar samen met de andere kinderen terug met de boot.’



Vanaf dat moment was Mary doorgegeven als een pakketje waarop niemand zat te wachten. Toen ze weg mocht uit het ziekenhuis, stuurden ze haar naar meneer Crawford, een dominee met een vrouw en vijf kinderen. Ze hoorde de volwassenen zeggen dat het beter voor haar was om andere kinderen om zich heen te hebben, maar ze snapte echt niet waarom. Ze waren jonger dan zij, en wilden alles weten over haar ouders en de manier waarop ze waren gestorven. Mary voelde zich doodongelukkig en had helemaal geen zin om hun vragen te beantwoorden. Uiteindelijk werd ze zo razend dat ze een tekening verscheurde die de jongste voor haar had gemaakt, en tegen de kinderen schreeuwde dat ze haar met rust moesten laten. Daarna bleven ze uit haar buurt. Ze hielden haar in de gaten alsof ze een vreemd, wild dier was, maar dat kon Mary niet schelen. Ze dacht niet dat iets haar ooit nog zou kunnen schelen.

Ze hoorde de dominee en zijn stevige, hartelijke vrouw over haar fluisteren: 'Arm kind... Ze hebben bericht naar

Engeland gestuurd... Hij is haar aangetrouwde oom, weet je...
Getrouwd met de tweelingzus van haar moeder, maar die is
jaren geleden al overleden... Wat een drama, die arme man...
Hij is haar enige levende familielid... Of hij het leuk vindt
of niet, hij moet haar wel in huis nemen...'

Uiteindelijk kwam er een telegram. 'Morgen vertrekt het
schip dat je naar Engeland zal brengen,' zei mevrouw Crawford
tegen Mary. 'Je oom, meneer Craven, heeft besloten je in
huis te nemen. Hij was getrouwd met je tante Grace. Je hebt
geluk, Mary. Je oom is rijk.'

Mary slikte. Hoe kon mevrouw Crawford nu beweren dat
ze geluk had? Haar ouders waren dood, en ze moest in een
vreemd land bij een of andere oude oom in een afschuwelijk
huis gaan wonen. De tranen prikten in haar ogen, maar ze
weigerde te huilen waar de Crawfords bij waren. Ze piekerde
er niet over.

Ze kneep haar lippen op elkaar, knikte en liep de trap op.
In haar slaapkamer deed ze de deur achter zich dicht. Ze liet
zich op het bed vallen en snikte in haar kussen om haar
bittere tranen te smoren.



Het schip dat Mary van Bombay naar Engeland bracht, was stampvol en lawaaiig. Er waren een heleboel gezinnen aan boord, die vanwege de onrust in India allemaal terug wilden. Mary moest samen met de andere kinderen eten en doen wat haar gezegd werd. Ze vond het verschrikkelijk op het schip. Het eten was vies en de andere kinderen waren ruw en luidruchtig. Op de eerste dag had ze haar bord met eten van zich af geduwd. 'Dit is smerig,' zei ze.

De haveloze jongen die naast haar zat, pakte haar bord en schoof het eten op dat van hem.

Mary hapte verontwaardigd naar adem. 'Ik had niet gezegd dat je dat mocht doen.'

'Je zei ook niet dat het niet mocht,' verklaarde de jongen. 'Als jij het niet opeet, dan doe ik het.'

'Je snapt het niet,' riep Mary uit. 'Ik heb gewoon beter eten nodig. Mijn ouders zijn dood.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Iedereen is wel iets kwijtgeraakt, meid.'

Mary keek toe terwijl hij haar eten naar binnen schrokte.

Ze vond hem niet bepaald aardig, maar hij was de enige die tot nu toe iets tegen haar had gezegd. ‘Zal... Zal ik je een verhaal vertellen?’ vroeg ze voorzichtig.

Hij wierp haar een minachtende blik toe. ‘Nee, ik ben geen klein kind.’ Hij stond op en ging bij iemand anders zitten. Mary was weer alleen. Daarna had ze nauwelijks nog een woord met iemand gewisseld.

Mary stond op en liep naar de rand van het schip. Er liep een reling om het hele dek en diep daaronder golfde de blauwe oceaan. Ze hield Jemima omhoog. Misschien kon ze haar een van ayahs verhalen vertellen. Daar ging ze altijd zo in op dat ze even alles vergat. Vroeger hielp dat heel goed, als moeder haar niet wilde zien, of als papa het te druk had om met haar te spelen.

‘Ik ga je een verhaaltje vertellen, Jemima,’ zei ze. ‘Net als vroeger thuis. Er was eens een Heer van de Zeeën. Hij heette Varuna en hij... en hij...’

De woorden leken op te drogen in haar hoofd. Ze probeerde het nog een keer. ‘Varuna was heel machtig. Hij...’ Ze aarzelde. Het had geen zin. Het enige waar ze aan kon denken, was thuis. ‘Ik heb geen huis meer, Jemima,’ fluisterde ze. ‘Ik hoor nergens bij en ik heb niemand meer.’

Plotseling vond ze het pijnlijk om naar Jemima's uitdrukkingsloze gezicht te kijken. Jemima was maar een pop, ze was geen vriendin. Alleen kinderen speelden met poppen, en kinderen moesten eten wat hun werd voorgezet en hun mond houden. Kinderen werden doorgeschoven van de ene plek naar de andere plek, kinderen moesten doen wat volwassenen wilden. Plotseling nam ze een besluit.

'Ik ben geen kind,' zei ze fel. 'Niet meer.'

Ze liet Jemima los. Mary kreeg een schok toen de pop in de diepte het water raakte. Wat had ze gedaan? Jemima bleef even drijven. Ze staaarde Mary nog één keer aan en werd toen opgeslokt door de golven.

Er kwam een pijnlijke brok opzetten in Mary's keel, maar ze slikte hem weg. Geen tranen meer, nam ze zich voor. Ze hief haar kin op en keek uitdagend om zich heen. Ze zou niet meer huilen. Nu niet, nooit niet.

Ze sloeg haar armen over elkaar en wendde zich af van de reling, met een stevig slot op haar gebroken hart.